

Domácí pobožnost 8. 11. 2020

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

modlitba

Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti za dar víry.

Za víru, že vládneš ve světě - spravedlností, pravdou a láskou.

Za víru, že pokud budeme hledat nejdřív Boží království, bude nám ostatní přidáno.

Za víru, která nemá strach ze zítřka, ale počítá s Tvým milosrdenstvím a ochranou, které nás budou provázet na všech našich cestách.

Prosíme Tě o víru, která nám dodá klid a statečnost, abychom čelili všem nebezpečím.

Prosíme o víru, která spoléhá více na lásku, než na nátlak a sílu.

Prosíme o víru, která do Tvých rukou vkládá péči o lidi, které máme rádi.

Děkujeme, že se pevně můžeme držet Tvého slova a spoléhat na Tvá zaslíbení. Amen

Jan 4.46-54

Přišel tedy (Ježíš) opět do Kány Galilejské, kde předtím proměnil vodu ve víno. V Kafarnaum byl jeden královský služebník, jehož syn byl nemocen. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vydal se k němu a prosil ho, aby přišel a uzdravil jeho syna, který byl už blízek smrti.

Ježíš mu odpověděl: „Neuvidíte-li znamení a zázraky, neuvěříte.“

Královský služebník mu řekl: „Pane, pojď, než mé dítě umře!“

Ježíš mu odpověděl: „Vrať se domů, tvůj syn je živ!“

Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel.

Ještě když byl na cestě, šli mu naproti jeho sluhové a oznámili mu: „Tvůj syn žije.“

Zeptal se jich, v kterou hodinu se mu začalo dařit lépe.

Odpověděli mu: „Včera hodinu po poledni mu přestala horečka.“

Tu otec poznal, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: „Tvůj syn je živ.“ A uvěřil on i všichni v jeho domě. Toto druhé znamení učinil Ježíš opět v Galileji, kam přišel z Judska.

První a poslední verš téhle epizody napovídají, že nejde o ledajaký příběh. Ježíš znovu přichází do Kány, kde kdysi proměnil vodu ve víno. Tato poznámka předznamenává, že i nyní půjde o něco překvapivého (i pro ty, kdo tento příběh už znají).

Jan vypráví o zoufalém královském služebníkovi, který hledal pomoc pro své nemocné dítě. Dokážeme si představit jeho bolest a bezradnost poté, co nikde nepochodil. Nepatřil do Božího lidu, možná ani nebyl věřící. Ale o Ježíši pravděpodobně něco slyšel (o proměnění vody ve víno?), jinak by ho nepřišel žádat o pomoc...

Jak je v tom podobný duchovně vyprahlým, hledajícím, zraněným, naštvaným, lidem dneška, kteří se chytají kdejakého řešení a vyřešení všech jejich problémů. A pokud možno do roka a do dne. Tu a tam se objeví takzvaný mesiáš, který slíbí, co lidé chtějí, aniž by jim připomněl vlastní odpovědnost za situaci, do které se dostali. Lidé chtějí, aby se problémy vyřešily a zároveň se od nich nic nevyžadovalo. Jsou šťastní, když se toho ujme zachránce, který ví, jak na to.

S podobným postojem přichází služebník k Ježíši: *Pane, pojď, než mé dítě umře!* Pojď, udělej něco, aby se zabránilo nejhoršímu. Důvěřuji Ti a teď je všechno na Tobě. Dvakrát Ježíše takto prosí, přímo naléhá, je to pro něj poslední záchrana.

A co na to Ježíš? „Vrať se domů, tvůj syn je živ!“ Ježíš celou situaci obrací. Byl požádán, aby šel do domu královského služebníka a na místě pomohl jeho dítěti, místo toho nabádá prosícího otce, aby se zvedl a sám se vrátil domů.

Služebník musel sám něco podniknout, odvážit se nového kroku, aby následně zjistil, že jeho syn je v pořádku. Je to detail v celém příběhu, ale velmi podstatný. Služebník uvěřil, že Ježíš nemluví do větru, že jeho slovo je pravdivé a tak se vydal na cestu. Nemohl si svou důvěru nijak ověřit, prostě se spolehnul na to, co mu Ježíš řekl a vrátil se domů.

Modlitba vede člověka do Boží přítomnosti, před Boží tvář, docela osobně, s prosbami i chválami, s obavami i vděčností. Upínáme se k Bohu. S modlitbou je však přímo spojena naše aktivita, práce fyzická či duchovní, úkol, ke kterému jsme docela konkrétně povoláni (a nemusí jít jen o naše zaměstnání).

Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. To je zásadní moment, kde se otáčí celý příběh. Spolehnutí na Ježíšovo slovo, jeho přijetí, probuzená víra jsou podnětem, že se člověk sám pouští do aktivity, která by mu jinak přišla zbytečná nebo marná. Asi bychom si všichni vzpomněli na různé pocity marnosti a frustrace... Před námi je vždy nejistota, nemáme všechno ve svých rukou, máme „jen“ Ježíšovo zaslíbení a poslání, abychom šli a nesli v sobě světlo víry a naděje a spolehli se na moc Božího slova.

V tom příběhu je velká výzva: berme Boží slovo jako scénář pro svůj život, jakkoliv momentálně omezený nouzovými opatřeními. Snad víc než dřív máme obavy o své zdraví, o dobré fungování našeho zdravotnictví, o práci, o to, jak děti a vnoučata zvládnou vyučování doma, jak přežijeme ev. ponorkovou nemoc anebo naopak, jak zvládneme samotu. Na každého z nás něco doléhá a navíc nevíme, kdy to skončí...

Víme však, co poznal služebník, když uvěřil Ježíši a šel. Možná odcházel s rozpaky (čekal něco jiného) či pochybnostmi (skutečně tomu můžu věřit?), ale šel. Dal na Ježíšovo slovo.

A pochopil, že jsme dostali jako dar nejen biologický život, ale také jeho naplnění, smysl a zacílení. To všechno je nesamozřejmý dar, daný Bohem. U Něj máme svůj pravý domov. Proto Ježíš posílá služebníka domů a snad až cestou mu zableskne, že domov, kam se má vrátit, je v Boží blízkosti, v setkání s Ježíšem Kristem.

Milí přátelé, příběh vypráví o uzdravení syna královského služebníka. Ve skutečnosti je hlavní postavou otec, který je také

uzdraven. Znovu-zrozen z Boha a pro Něj. Nebyla to okamžitá proměna, viditelná na první pohled. Bůh často na člověku pracuje dlouhodobě a víra se rodí neznatelně. Je to proces, třebaže evangelijní termín „znovuzrození“ vzbuzuje představu rychlé změny. V příběhu je služebníková proměna patrná na tom, jak se o něm mluví. Začíná jako královský služebník, v dalších verších o něm vypravěč mluví jako o člověku a na konci je zván jako otec. Je to posun od neosobní funkce k velmi osobnímu vztahu.

Takto nás naplňuje a proměňuje setkání s Bohem, jak uvnitř v srdci, tak navenek ve vztazích. „Uvěřil on i všichni v jeho domě.“ Osobní, autentická víra má takovou moc. Boží slovo bylo a je mocné i dnes. Proč být skeptičtí... Tento příběh o uzdravení a víře může být i naším příběhem. Amen

přímluvy

Pane Bože, náš nebeský Otče,
chtěli bychom se přimlouvat za svět ochromený covidem, jako se Abrahám přimlouval za Sodomu. Nejsme ale s Tebou o samotě nad městem, my jsme v něm stejně jako Lot a jeho rodina.
Chtěli bychom se přimlouvat za modlářský lid, jako se Mojžíš přimlouval na hoře zákona. Dával tam všanc své místo v celém příběhu. Jenže nás spíš svrbí jazyk jako Jonáše, kdy už se konečně ukáže proradnost Ninive. Spolu s Marií na svatbě v Káni vyslovujeme přítomnou nouzi. Děláme díru do stropu možného a spouštíme před tebe ochromenou společnost.

Sami toneme, a tak křičíme spolu s Petrem: Pane, smiluj se. Krleš.

modlitba Petra Slámy

poslání Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je výrok Hospodinův, a změním váš úděl.
Jer 29.12-14a

požehnání

Boží láska a milosrdenství ať naplní vaše dny
a povedou vaše kroky kamkoli půjdete.

